

מסורת הש"ס

[illegible]

תוספות רי"ד

השבויה עליו חזל נחשדסת מחמת
דבר אחר לא נשתעבד דתנאי כתובה
דישראל וכהן שוין אלף שהסכן מהנה
עמה ואשכנזי מתאסר עליו מחמת
שבייתה לא תפסיד כתובת פדיונה:
המדייר את אשכנזי מליהנות לו:
פודה ואע"פ שסופו לגרשה מחמת
נדר: **ואינו פודה** לקמן מפרש טעמיה:
או נשנשני ונכסוף הדירה [כלומר
או אפי' כשנשניתי ונכסוף הדירה]
נמי אמר וואע"ג דליכא למימר לא
הדירה אלף האפטר מן הפדיון: **מאי**
לאו נמדייר אשכנזי כהן. ככהן שהדייר
את אשכנזי דאי בישראל לא אמר ר'
אליעזר פודה שהרי אין אני קורא
זה תנאי כתובת ישראל ואותבינן
לי לאיננו אלף ככהן קיימין ומשום
שאני קורא זה ככהן **ואהדינן למדינתך**
קאמר ר' אליעזר פודה ואע"ג דליאסור
דבר אחר גרס לה [ליאסר עליו ואשי
כרבי אליעזר ורבא כר' יהושע דאמר
אינו פודה הואיל ואיסור דבר אחר גרס
לה]: **הכא נמאי עסקין בו'** כלומר
פלוגס רבי אליעזר ורבי יהושע לאו
צולוגוס דלאשי ורבא פליגי ואי
צאיסור דבר אחר שלל על ידי נדר
אי נמי כדכנה ע"י נדר דכולי עלמא
אי כאשי אי כרבא והכא כגון שגדרה
היא וקיים לה הוא שאמר יתקיים או
החריש ולא הפר ציוס שמעו ובישראל
פליגי וטעמא דרבי יהושע דקסבר
מאי נתנה אכאזע צין שנייה ונושכחו
כלומר היא גרמה לעלמה לצטע מנאה
שאין אני יכול לקרות בישראל ואותבינן
לאיננו ור' אליעזר סבר הוא נתן
אכאזעה צין שנייה לישך שלל הפר לה:
מה לא הדירה ונכסוף נשני הא לא
הערים **מדייר** שהרי היא התחילה
נדר: **ואשי מתרן לטעמיה** למימר
לאו תנאי היא אלף דכ"ע כוונ' קיימין
וכן רבא מתרן לטעמיה: **דחייב**
לפדושה שהרי אני קורא זה צין
בתחלת התנאי צין בסוף קיומו
ואהדינן למדינתך ואע"ג דליאסור
דבר אחר גרס לה אהדינן למדינתך
הוא: **ממורס ונסינה לישראל אין**
חייב לפדושה שאין אני קורא זה לא
שעת התנאי ולא כסופו ואותבינן
לי לאיננו: **מדייר אשכנזי כהן נמי**
כהן שהדייר את אשכנזי נמי שנתאי
הראשון ואהדינן למדינתך הוא
ואפשר לו לחול בשעת התנאי ואפשר
לאקיימו כסופו חייב לפדושה דהיינו
כחלמנה לכ"ט: **כי פליגי בישראל**
שהדייר את אשכנזי שנתאי הראשון
ואותבינן לאיננו היה ראוי לחול' אלף
כסופו אי אפשר לקיימו ר' אליעזר
אזל בזה מעיקרא כר': **דאינו חייב**
לפדושה אלמנה שאין אני קורא זה
אהדינן למדינתך מחמת שבייה אלף
פליגי **נמדייר צין אשכנזי** דמעיקרא
אשת ישראל מעיקרא קיינן בה ואו
ונתבייב בפדיונה כחיו: **חייב** רבי

בממזרת ונתינה לישראל. ח"ע דאית לה כחובה ותנאי כחובה דלמשקל ומויפק לית לה תנאי כחובה דפרקונה דמעיקרא לא אשטעבד לה: שזו תנאי קורא בה ואוסטנדיג לאינעם. שזו תנאי כחובה לישראלית: רבא אמר כו'. בממזרת ונתינה כבזי קבירא ליה דלא אשטעבד לה

ממזרת ונתניה לישראל אינו חייב לפדותה
שאינן אני קורא בה ואותבינך לי לאנתו
רבא אמר כ"ל שאיסור שבייה גורם לה חייב
לפדותה איסור דבר אחר גורם לה אינו חייב
לפדותה לימא כתנאי המדיר את אשתו
ונשבת רבי אליעזר אומר פודה ונותן לה
כתובתה רבי יהושע אומר ינותן לה
כתובתה ואינו פודה אמר רבי נתן שאלתי
את סומכוס כשאמר רבי יהושע נותן לה
כתובתה ואינו פודה כשהדירה ולבסוף
נשבת או בנשבת ולבסוף הדירה ואמר
ל"ל לא שמעתי ונראין דברים ישהדירה
ולבסוף נשבת דאי אמרת נשבת ולבסוף
הדירה אתי לאיערומי מאי לאו במדיר אשת
כהן קמפלגי ואב"י דאמר כרבי אליעזר ורבא
דאמר כרבי יהושע לא הכא במאי עסקינן
כגון שנדרה איהי וקיים לה הוא ר' אליעזר
סבר ^איהוא נותן אצבע בין שיניה ורבי יהושע
סבר היא נתנה אצבע בין שיניה אי היא
נתנה אצבע בין שיניה כתובה מאי עבדתה
והו אמר ר' נתן שאלתי את סומכוס כשאמר
רבי יהושע נותן לה כתובתה ואינו פודה
כשהדירה ולבסוף נשבת או בנשבת
ולבסוף הדירה ואמר לא שמעתי ואי דנדרה
איהי מה לי הדירה ולבסוף נשבת מה לי
נשבת ולבסוף הדירה אלא לעולם דאדרה
איהו ואב"י מתרץ למעמיה ורבא מתרץ
למעמיה אב"י מתרץ למעמיה אלמנה לכהן
וגדול כולי עלמא לא פליגי דחייב לפדותה
ממזרת ונתניה לישראל כולי עלמא לא
פליגי דאינו חייב לפדותה מדיר אשת כהן
נמי כולי עלמא לא פליגי דחייב לפדותה
דהיינו אלמנה ^א[לכ"ג] כי פליגי במדיר
אשת ישראל רבי אליעזר אזיל בתר מעיקרא
ורבי יהושע אזיל בתר בסוף רבא מתרץ
למעמיה אלמנה לכ"ג ממזרת ונתניה
לישראל כולי עלמא לא פליגי דאינו חייב
לפדותה כי פליגי במדיר בין אשת כהן ובין
אשת ישראל רבי אליעזר אזיל בתר מעיקרא
ורבי יהושע אזיל בתר בסוף: נשבת חייב
לפדותה וכו': ת"ר נשבת בחיי בעלה
ואח"כ מת בעלה הכיר בה בעלה יורשין
חייבין לפדותה לא הכיר בה בעלה אלא
יורשין חייבין לפדותה לוי סבר למיעבד
עובדא כי הא מתניתא א"ל רב הכי אמר
חביבי לית הלכתא כי הא מתניתא אלא
כי הא דתניא ^אנשבת לאחר מיתת בעלה
אין היתומין חייבין לפדותה ולא עוד אלא
אפילו נשבת בחיי בעלה ואחר כך מת
בעלה אין היתומין חייבין לפדותה שאין
אני קורא בה ואותבינך לאינתו תנו רבנן
נשבת והיו מבקשין ממנו עד עשרה בדר
ואילך רצה פודה רצה אינו פודה רב

פסוקים: וְהָיָה כִּי יֵרֶד אֲנִי מִן הַשָּׁמַיִם וְאָמַרְתִּי בְּעַלְמִי לֹא הָיָה עוֹלָם וְכֵן יִבְרָאוּן לִי חֲסִידֵי אֱלֹהִים וְאָמַרְתִּי בְּעַלְמִי לֹא הָיָה עוֹלָם וְכֵן יִבְרָאוּן לִי חֲסִידֵי אֱלֹהִים וְאָמַרְתִּי בְּעַלְמִי לֹא הָיָה עוֹלָם וְכֵן יִבְרָאוּן לִי חֲסִידֵי אֱלֹהִים

לכשרה לא היה מתנה ואותבין יהוא תנא דלמפך הוא. ממזרת פ"א ע"ג דאית לה כתובה ותנאי ששתעביד לה ואין אני קורא בה ה חייב לפדותה פ"א דהכי משמע ואהדרינן למדינתך ומנה (דאומר

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות נב.

ממזרת ונתינה לִישראל אינו חייב לפדותה. וא"ת צ"ל לא"י צ"ל
לרצח הא' אמרינן צ"י י"ש מותרות (ביבמות דף פה. וסא)
אלמנה לכ"ג כ"ו ממזרת ונתינה לישראל י"ש להן כתובה פירות
ויכלאות ופירות היינו פרקונה דפרקונה תחת פירות ואור"י דהתם
פ"י צקונט' דיש להן פירות שאוכל
הבעל ממלחן אצל אס לא מלו לא
פריק להו מדמיה אצל שניה דקמ"ו
התם דל"ן להם פירות אפי' דאכל
הבעל לא יחזיר ואלמנה לכ"ג מפרש
אז"י דיש לה לגמרי דין פירות שחייב
לפדותה אצל רצח מפרש פירות ממש
כמו שחלל ואוקן פירות עמלן לא יתן
הבעל אלא"כ נשצית דאי אפילו לא
נשצית אלא"כ היתה נשכרת וכל הנשים
היו רשות צדק שלא יפדו ויהיו הפירות
שלהן אפי"ג דלמח' לעיל דפרקונה
עדיף לה טפי מפירות:

בבון שנדרה היא וקיים לה הוא.
טפי הוה ליה למימר דפליגי
דמר אזיל בתר מעיקרא ומר אזיל
בתר בסוף כדמוסיק לקמן אלל דניחא
ליה לאוקומי פלוגתאיהו צנוותא אצבע
צין שנייה דלשחקן דפליגי בה תנאי
צפרק המדיר (לקמן דף ע"א: ועו):
וחיו מבקשין ממנה עד עשרה
בדמיה פעם ראשונה פודה. וא"ת
והא דצעי צפ' השולם (גיטין דף מה.
ע"א) אלא דתמן אין פודין את הצביון
יותר מכדי דמיהן מפני מיקון העולם
אי משום דחוקא דליצורא הוא או משום
דלא ^א ליגרו זהו שם טפשות מהכא
דמשום דחוקא דליצורא דקתני דפודה
עד עשרה צדמיה וי"ל דאפי' לטעמא
דלא ליגרו וליטו טפי לא תקינו שלא
יוכל לפדות אלס את עצמו יותר
מכדי דמיו שהרי עור צעד עור וכל
אשר לאיש יתן צעד נפשו (איוב ג)
והכא אשתו כגופו והא דצעי התם
למפשט מהא דלוי פקריה בצריה
עד תליסר אלפי דינרי היינו משום
דאין צמו כגופו: **רצ"ה** אינו פודה.
פ"י צקוטטרס דלא תקינו רצנן אלל
חד פדיון משמע מתוך פירושו דאס
נצטית פעם שנית דאיו פודה כלל
אפילו צדמיה וקסא דלעיל (דף מו:)
מסקינן דקתני מציזו למציז משמע
דפירות ופרקון מציזין יותר מכתובה
וקצורה לפי שאלו אינם אלל פעם אחת
כל ימיה אלל פירות ופרקון אפשר
להיות כמה פעמים וי"ל לפירושו
דלדרכה פירות ופרקון אינו מציז אלל
קצורה חשיבא מציז לפי שהנשים
ממהרות ומות מן האלנשים כדלמר
בירושלמי וכן כתובה מציז הוא ור"ח
פירש דרעה אינו פודה יותר מכדי
דמיה אלל כדי דמיה פודה ותימה
לרשב"א דא"כ לרצנן נמי תיסקי' פרקון
אפרקון שני ע"ג כדדי דמיה יותר על
כתובתה וצרימא אחרת משמע דאין
פודה יותר על כתובתה ויטכרך לשנויי
מרי קולי אית להו צפרקון שני ומשמע
דלא תריך לשנויי הכי אלל לרשב"א:
אין

ממנו עד עשרה בדמיה פעם ראשונה פודה מכאן
צה אינו פודה רבן שמעון בן גמליאל אומר
אז

פ'י ואני קורא בה ואתבין לי לאיתנו פ'י שאעפ"י שהיבם מימבה לא איקרי לי לאנתו ודכתיב ולקחת לו אשה לירשה [אתא] גירושבה בגט ומתויהר ככל אשר דל אשה דל ודכתיב ויבמה וכש"א הוא פסולה שאינו רשאי ליקח אותה לאשה שאין חייב לאשת כהן דהל' כרבא שכל בישראל אינו פודה כהן נמי אינו פודה. ויזין שאי לאם פירות ולא ליבם ולא לירושם: ת"נ נשיבתו מקשא ממנו עד עתה פודה. פי' שתובתו הוא המוטל עליו כן כתוב הל' ככתובה במקום ואילך רצוץ

עין משפט
נר מצוה

צג א מ״י פ״ד מהל' אישות הלכה כב סמג' עשין מח עוש״ע אה״ע סי' עח סעיף ו [1]:

צד ב ג מ״י שם הלכה כא עוש״ע שם סעיף ה:

צַהֲרָה ד' מִיִּי פִי"ב מֵהֶלִי
חִשּׁוֹת הִלְכָה כִּד
סָמַג שֶׁס עוֹשׂ"ע י"ד ס'י
יֵלֶה סְעִיף ג' וְטוֹר אֵה"ע
ס'י עב:

בצו ה' מיי' פיי'ח שם הלכה
ה סמג לאוין פא
טוש"ע אה"ע סי' עח
סעיף ח:

יצו ו מיי פיי'ד שס הלכה
 יט טור וב"י י"ד קי'
 רנב וטוש"ע אה"ע קי' עח
 סעיף ג צהג"ה:

[illegible]